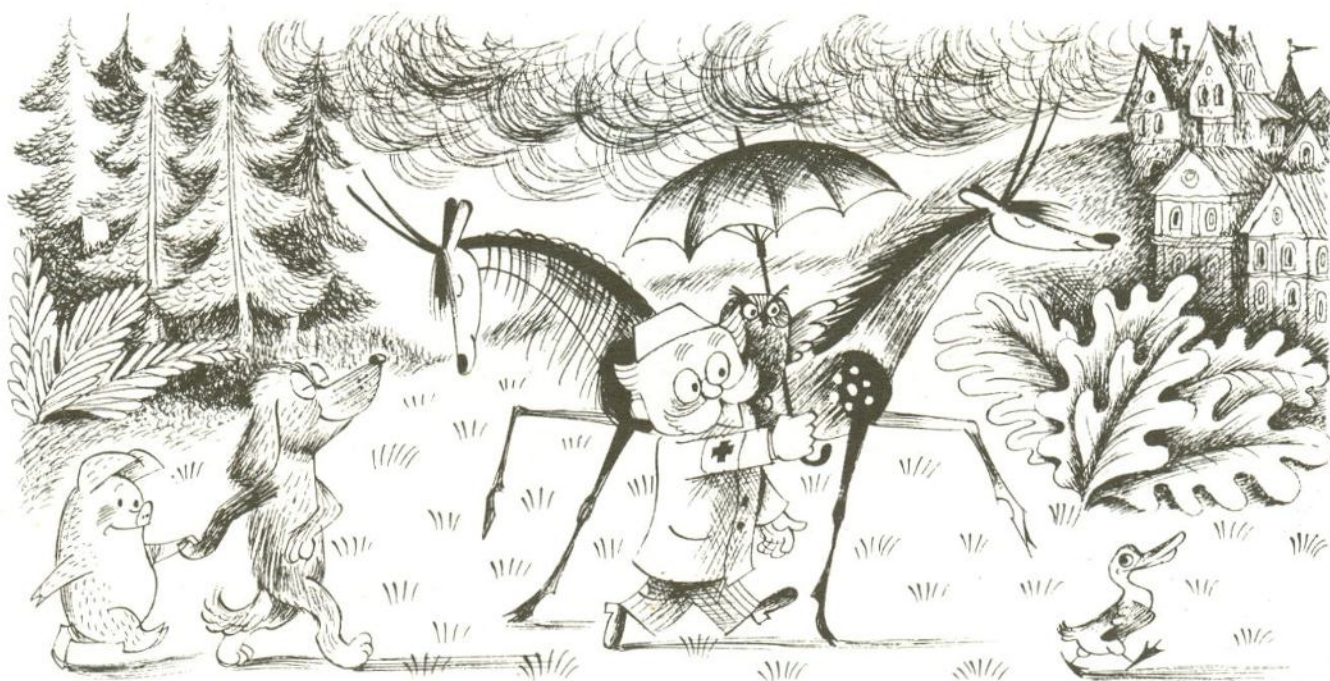

Partea a doua
**PENTA
ȘI PIRAȚII
MĂRILOR**

PEȘTERA

Doctorului Aumădoare îi plăcea să se plimbe.

Seară de seară, după ce termina cu treaba, își lua umbrela și pornea cu animalele sale să se plimbe undeva pe câmp sau în pădure.

Alături de el păsea Tragempinge, înainte alerga rața Kika, în urmă veneau câinele Avva și purcelușul Groh-Groh, iar pe umărul doctorului stătea bătrâna bufniță Bumba.

Uneori mergeau foarte departe, iar când doctorul obosea, încăleca pe Tragempinge, care îl purta voios pe dealuri și prin lunci.

Odată, pe când se plimbau, zăriră pe țărmul mării o peșteră. Vrură să intre, dar peștera era încuiată. De ușă atârna un lacăt mare.

- Ce credeți, zise Avva, ce-o fi ascuns în peștera asta?
— Pesemne, turtă dulce, răspunse Tragempinge, căruia cel mai mult pe lume îi plăcea turta dulce.
— Nu, zise Kika. Acolo sînt bomboane și nuci.
— Ba nu, zise Groh-Groh. Acolo sînt mere, ghindă, sfeclă și morcovi.

— Trebuie să găsim cheia, zise doctorul. Mergeți și căutați cheia.

Animalele se răspîndiră care încotro și începură să caute cheia peșterii. Scotociră fiecare tufiș, cotrobăiră sub fiecare piatră, dar nu găsiră cheia nicăieri.

Atunci se îmbulziră iarăși în fața ușii încuiate și se uitară pe gaura cheii. Dar în peșteră era întuneric și nu se vedea nimic. Deodată bufnița Bumba zise:

— Tăcere! Mi se pare că în peșteră e o vietate. Acolo e un om ori un animal.

Toți își ciuliră urechile, dar nu auziră nimic.

Doctorul zise către bufniță:

— Mi se pare că te-ai înșelat. Eu nu aud nimic.

— Cred și eu! zise bufnița. Nici nu poți să auzi. Urechile mele aud mai bine ca ale voastre.

— Da, spuseră animalele. Noi nu auzim nimic.

— Dar eu aud, zise bufnița.

— Și ce-auzi? întrebă doctorul Aumădoare.

— Aud cum un om și-a băgat mîna în buzunar.

— Iaca minune! rosti doctorul. Nici nu știam că ai un auz așa de grozav. Ascultă iar și spune ce mai auzi.

— Aud cum acestui om i se rostogolește o lacrimă pe obraz.

— Lacrimă! strigă doctorul. Lacrimă! Nu cumva, acolo, dincolo de ușa asta, plînge cineva? Trebuie să-l ajutăm pe acest om. Pesemne că are un mare necaz. Nu-mi place cînd cineva plînge. Dați-mi toporul să sparg ușa.

PENTA

Tragempinge dădu fuga acasă și aduse doctorului un topor ascuțit. Doctorul își luă avînt și izbi cu toată puterea în ușa încuiată. O dată! Și-nc-o dată! Ușa se sfărîmă în bucăți și doctorul intră în peșteră. Peștera era întunecoasă, rece și umedă. Și ce urît mirosea!

Doctorul aprinse un chibrit. Vai, cît era de urît și de murdar aici! Nici măcar o masă, o bancă, un scaun! Pe jos—o grămadă de paie putrede, iar pe paie ședea un băiețel și plîngea.

Văzîndu-l pe doctor și pe animalele sale, băiatul se sperie și începu să plîngă și mai tare. Dar cînd văzu fața blîndă a doctorului, încetă să mai plîngă și spuse:

— Dumneata nu ești pirat, nu-i așa?

— Nu, nu sînt pirat! spuse doctorul rîzînd. Sînt doctorul Aumădoare. Semăn eu a pirat?

— Nu! răspunse băiatul. Deși ai topor, eu nu mă tem de dumneata. Bună ziua! Pe mine mă cheamă Penta. Nu l-ai văzut cumva pe tata?

— Nu, răspunse doctorul. Unde putea să dispară? Cine e tatăl tău? Povestește-ne!

— Tata e pescar, vorbi Penta. Ieri am ieșit în larg să pescuim. Numai noi doi în barca noastră pescărească. Pe neașteptate, am fost atacați de tîlharii mărilor, care ne-au luat în captivitate. Voiau ca tata să se facă pirat și împreună cu ei să tîlhărească, să jefuiască și să scufunde corăbii. Dar tata n-a vrut să se facă pirat. „Eu sînt pescar cinstit și nu vreau să fiu tîlhar!” le-a zis el. Atunci pirații s-au mîniat cumplit, l-au luat și l-au dus nu se știe unde, iar pe mine m-au încuiat în peștera asta. De atunci nu l-am mai văzut pe tata. Unde-o fi? Ce-or fi făcut cu el? Pesemne l-au aruncat în mare și s-a înecat!

Doctorul aprinse un chibrit. Vai,

cît era de urît și de murdar aici!

Băiatul se puse iarăși pe plîns.

— Nu mai plînge! îi zise doctorul. Lacrimile n-au nici un rost. Mai bine să chibzuim cum am putea să-l scăpăm pe tatăl tău din mîna tîlharilor. Ia spune-mi, cum arată el?

— Are părul roșcat și o barbă lungă, tot roșcată.

Doctorul Aumădoare o chemă pe rața Kika și-i spuse încetișor la ureche:

— Ceari-bari, ceava-ceam!

— Ciuca-ciuc! răspunse Kika.

— Ce hazliu vorbești dumneata, roști băiatul, auzind această discuție. N-am înțeles nici un cuvînt.

— Cu animalele mele vorbesc pe limba lor. Știu limba animalelor, spuse doctorul Aumădoare.

— Și ce i-ați spus raței?

— I-am spus să-i cheme pe delfini.

DELFINII

Rața dădu fuga pe malul mării și strigă cu glas tare:

— Hei, delfinilor, veniți încoace! Vă cheamă doctorul Aumădoare.

Delfinii se apropiară numaidecît de țărm.

— Să trăiești, doctore! strigară ei. Cu ce-ți putem fi de folos?

— S-a întîmplat o nenorocire, zise doctorul. Ieri dimineață, pirații au atacat un pescar, l-au bătut și pesemne că l-au aruncat în apă. Mă tem că s-a înecat. Vă rog să scotociți peste tot, poate îl găsiți pe fundul mării.

— Dar cum arată? întrebă delfinii.

— E roșcovan, răspunse doctorul. Are părul roșcat și o barbă lungă, roșcată. Vă rog mult, căutați-l!

— Bine, ziseră delfinii. Sîntem bucuroși să îndeplinim rugămintea doctorului nostru drag. O să scotocim toată marea, o să întrebăm toți racii și toți peștii. Dacă pescarul cel roșcovan s-a înecat, o să-l găsim și mâine în zori o să-ți dăm de știre.

Delfinii se îndepărtară de țărm și se apucară să-l caute pe pescar. Scotociră marea de-a lungul și de-a latul, coborîră la fund, căutară sub fiecare piatră, întrebară pe toți racii și pe toți peștii, dar nicăieri nu dădură de urma celui înecat.

În zori se apropiară de țărm și-i spuseră doctorului Aumădoare:

— Nu l-am găsit nicăieri pe pescarul tău. L-am căutat toată noaptea, dar n-am dat de el în adîncul mării.

Băiețelul se bucură tare mult cînd auzi spusele delfinilor.

— Înseamnă că tata trăiește! Trăiește! Trăiește! strigă el, sărind și bătînd din palme.

— Bineînțeles că trăiește, zise doctorul. O să-l găsim negreșit!

Apoi urcă băiețelul pe Tragempinge, care îl plimbă multă vreme pe țărmul nisipos al mării.

VULTURII

Dar Penta rămînea mereu trist. Nici plimbarea călare pe Tragempinge nu-l înveselise. După un răstimp îl întrebă pe doctor:

— Cum o să-l găsești pe tatăl meu?

— O să strig vulturii, zise doctorul. Vulturii au ochi foarte ageri, ei văd departe-depart. Cînd zboară în înaltul

cerului, ei văd orice gîză care se tîrăște pe pămînt. O să-i rog să cerceteze întreg pămîntul, toate pădurile, toate cîmpiile și munții, toate orașele, toate satele. Pretutindeni o să-l caute pe tatăl tău.

— Ce înțelept ești! zise Penta. Ai chibzuit totul de minune. Strigă-i mai repede pe vulturi!

Doctorul strigă vulturii, și vulturii se înfățișară neîntîrziat.

— Să trăiești, doctore! Cu ce-ți putem fi de folos?

— Zburați spre toate zările să-l găsiți pe pescarul cel roșcovan cu barba lungă, roșcată.

— Bine, spuseră vulturii. Pentru doctorul nostru drag o să facem tot ce-i cu putință. O să zburăm sus de tot și o să cercetăm întreg pămîntul, toate pădurile și cîmpiile, toți munții, toate orașele și satele și-o să ne facem luntre și punte să-l găsim pe pescarul tău.

Și zburară sus de tot, peste păduri și cîmpii, peste munți. Scrutară cu agerime întreg pămîntul, doar-doar l-or zări undeva pe pescarul cel roșcovan, cu barba mare, roșcată.

A doua zi, vulturii se înfățișară doctorului:

— Am cercetat întreg pămîntul, dar nici urmă de pescar.

Dacă noi nu l-am zărit, înseamnă că nu se află pe pămînt!

CÎNELE AVVA CAUTĂ PESCARUL

— Ce-i de făcut? întrebă Kika. Trebuie negreșit să-l găsim pe pescar. Penta plînge întruna, nu mai mănîncă, nu mai bea. E tare amărit fără tatăl lui.

— Dar cum să-l găsim? întrebă Tragempinge. Nici vulturii

n-au fost în stare să dea de el. Înseamnă că nimeni n-o să-l găsească.

— Nu-i adevărat! zise Avva. E drept că vulturii sînt păsări înțelepte și au ochi foarte ageri, dar numai un cîine e în stare să caute un om. Dacă vreți să găsiți un om, rugați un cîine și-o să-l găsească fără doar și poate!

— De ce-i nedreptățești pe vulturi? zise Groh-Groh către Avva. Crezi că lor le-a fost ușor să dea roată pămîntului într-o singură zi, să cerceteze toți munții, toate pădurile și cîmpiile? Tu ai stat tolănit pe nisip, ca un trîntor, pe cînd ei au asudat din greu căutîndu-l.

— Cum îndrăznești să mă faci trîntor? se mînie Avva. Tu știi că, dacă vreau, în trei zile îl găsesc pe pescar?

— Foarte bine! Găsește-l! zise Groh-Groh. De ce nu-l găsești? Găsește-l... Dar n-o să găsești pe nimeni, numai lauda-i de tine!

Și Groh-Groh începu să rîdă.

— Va să zică, după părerea ta, eu sînt un lăudăros? strigă Avva supărat. Bine, o să vedem noi!

Zicînd acestea, dădu fuga la doctor.

— Doctore, spuse el. Roagă-l pe Penta să-mi dea un lucru, de orice fel, pe care tatăl lui l-a ținut în mînă.

Doctorul îl întrebă pe băiețaș:

— N-ai cumva vreun lucru pe care tatăl tău l-a ținut în mînă?

— Uite asta, zise băiatul, scoțînd din buzunar o batistă roșie.

Cîinele se apropie de batistă și începu s-o miroase cu nesaț.

— Miroase a tutun și-a scrumbie, rosti el. Tatăl lui fuma pipă și mînca scrumbii olandeze din cele mai bune. Asta mi-e de-ajuns... Doctore, spune-i băiatului că n-o să treacă

nici trei zile și-o să-l găesc pe tatăl lui. Acum o să mă sui pe dealul cel înalt.

— Dar s-a făcut noapte, zise doctorul. Nu-l poți căuta pe întuneric.

— N-are nimic, zise cîinele. Îi cunosc mirosul și asta mi-e de ajuns. Pot să adulesc și pe întuneric.

Cîinele urcă degrabă pe dealul cel înalt.

— Astăzi vîntul bate dinspre nord, grăi el. Ia să vedem a ce miroase. Zăpadă... șubă udă... Încă o șubă udă... lupi... foci... pui de lup... fum... mesteacăn...

— Tu simți, într-adevăr, toate aceste mirosuri într-un simplu vînticel? întrebă doctorul.

— De bună seamă, răspuse Avva. Toți cîinii au un nas nemaipomenit. Orice cățeluș simte mirosuri pe care voi, oamenii, nu le puteți simți vreodată.

Cîinele începu iarăși să miroasă. Multă vreme nu scoase nici un cuvînt. În sfîrșit, spuse:

— Urși albi... reni... ciupercuțe de pădure... gheață... zăpadă, zăpadă... și... și... și...

— Turtă dulce? întrebă Tragempinge.

— Nu, nu turtă dulce, răspuse Avva.

— Nuci? întrebă Kika.

— Nu, nici nuci, răspuse Avva.

— Mere? întrebă Groh-Groh.

— Nici mere, răspuse Avva. Nici nuci, nici turtă dulce, nici mere, ci conuri de brad. Înseamnă că pescarul nu se află la miazănoapte. Să așteptăm pînă să sufle vîntul de la miazăzi.

— Nu te cred, zise Groh-Groh. Toate nu sînt decît scorneli. Bați cîmpii. Nu simți nici un miros.

— Dacă nu taci odată, te mușc de coadă! strigă Avva.

— Liniște! zise doctorul Aumădoare. Sfîrșiți cu cearta!... Dragă Avva, văd că ai într-adevăr un nas nemaipomenit. Să așteptăm pînă se schimbă vîntul. Acum e timpul să plecăm

acasă. Penta tremură întruna și plînge. Îi e frig. Trebuie să-i dăm să mănînce. Tragempinge, lasă-te în jos. Tu, Penta, încalecă! Avva, Kika, haideți după mine!

AVVA CAUTĂ ÎNTRUNA

A doua zi, dis-de-dimineată, Avva se sui iarăși pe dealul cel înalt și începu să miroasă vîntul. Vîntul sufla dinspre miazăzi. Avva mirosi multă vreme, apoi, în sfîrșit, vorbi:

— Miroase a papagali, a palmieri, a maimuțe, a trandafiri, a struguri și a șopîrle. Dar a pescar nu miroase.

— Mai încearcă puțin! zise Bumba.

— Miroase a girafe, a broaște țestoase, a struți, a nisip fierbinte, a piramide... Dar a pescar nu miroase.

— N-o să-l găsești pe pescar niciodată! spuse Groh-Groh rîzînd. Te-ai lăudat de pomană!

Avva nu răspunse. În zorii zilei următoare se sui din nou pe dealul cel înalt și mirosi pînă se lăsă întunericul. Tîrziu o porni spre casă și se duse să-l trezească pe doctor, care dormea alături de Penta.

— Scoală! strigă el. Scoală! L-am găsit pe pescar! Trezește-te odată! Destul cu somnul! Mă auzi? L-am găsit pe pescar! Simt mirosul lui! Da, da! Vîntul miroase a tutun și a scrumbie!

Doctorul se trezi și o porni în fugă pe urmele cîinelui.

— Dinspre mare bate vîntul de apus, strigă cîinele, și eu simt mirosul pescarului! E dincolo, pe celălalt țărm al mării. Repede, să plecăm repede într-acolo!

Avva lătra în gura mare. Toate animalele o luară la goană spre vîrfurile dealului. Înainte tuturor alerga Penta.

Doctorul urcă pe punte împreună cu Pe

ta și animalele, apoi porniră în largul mării.

— Dă fuga la căpitanul Robinson, strigă Avva către doctor, și roagă-l să-ți dea corabia! Iute, că altfel o să fie prea târziu!

Doctorul o rupse numaidecît la fugă spre locul unde se afla corabia căpitanului Robinson.

— Să trăiești, căpitane Robinson! strigă doctorul. Fii atît de bun și împrumută-mi corabia ta! Trebuie să plec din nou pe mare cu o treabă importantă.

— Cu plăcere, zise căpitanul Robinson. Dar bagă de seamă să nu nimerești în calea piraților. Pirații sînt cei mai necruțători tâlhari! Pe tine o să te ducă în captivitate, iar corabia o s-o scufunde sau o să-i dea foc...

Dar doctorul nu mai auzi ce-i spusese căpitanul Robinson. Urcă pe punte împreună cu Penta și animalele, apoi porni în largul mării.

De cum se sui pe punte, Avva strigă doctorului:

— Zaxara! Zaxara! Xu!

În limba cîinilor asta înseamnă: „Ia seama la nasul meu! La nasul meu! încotro întorc nasul, într-acolo să cîrmești corabia”.

Doctorul desfășură toate pînzele și corabia începu să alunece pe valuri cu mare iuțeală.

— Mai iute, mai iute! strigă cîinele.

De pe punte, animalele priveau drept înainte, doar-doar l-or zări pe pescar.

Dar Penta nu credea că tatăl lui ar mai putea fi găsit. Stătea cu capul plecat și plîngea.

Se lăsă seara și se făcu întuneric. Rața Kika zise către cîine:

— Degeaba, Avva, n-o să-l găsești pe pescar! Îmi pare rău de bietul Penta, dar n-avem ce face, trebuie să ne întoarcem acasă.

Apoi îi spuse doctorului:

— Doctore, doctore! Întoarce corabia! Nici de data asta

n-o să-l găsim pe pescar.

Deodată, bufnița Bumba, care stătea pe catarg și privea înainte, strigă:

— Departe-departe zăresc o stîncă, uite colo, în fața mea!

— Iute, într-acolo! strigă cîinele. Pescarul e pe stîncă. Îi simt mirosul... E acolo!

Curînd toți zăriră stîncă ce răsărea din mare. Doctorul cîrmi corabia spre stîncă.

Dar pescarul nu se vedea nicăieri.

— Știam eu că Avva n-o să găsească pescarul! zise Groh-Groh, rîzînd. Nu pricep cum de-a putut doctorul să dea crezare unui asemenea lăudăros.

Doctorul se cățăără pe stîncă și începu să-l strige pe pescar. Dar nu-i răspunse nimeni.

— Ghin-ghin! strigară Bumba și Kika.

În limba animalelor „ghin-ghin” înseamnă „hei”.

Dar se auzea numai vîntul care șuiera deasupra apei și valurile care se spărgeau de pietre, mugind.

L-A GĂSIT

Pescarul nu era pe stîncă. Avva sări de pe corabie și începu să cutreiere pe stîncă încolo și-ncoace, mirosind orice crăpătură. Deodată începu să latre în gura mare.

— Chindele! Nop! strigă el. Chindele! Nop!

În limba animalelor asta înseamnă: „Aici, aici! Doctore, vino aici!”

Doctorul o porni pe urmele cîinelui.

Lîngă stîncă era o insuliță. Avva o pornise într-acolo. Doctorul se ținea după el pas cu pas. Avva alerga încolo

și-ncoace și deodată sări într-o groapă. În groapă era întu-
neric beznă. Doctorul coborî în groapă și aprinse felinarul.
Și ce să vezi? Pe fundul gropii zăcea un om roșcovan,
tare slab și palid la față.

Era tatăl lui Penta.

Doctorul îl trase de mîneacă, zicînd:

— Ridică-te, te rog. Cît te-am mai căutat! Avem mare
nevoie de dumneata!

Crezînd că-i vreun pirat, omul strînse pumnii și zise:

— Pleacă de-aici, tîlharule! O să mă apăr pînă la ultima
picătură de sînge!

Dar cînd văzu fața blîndă a doctorului, adăugă:

— Bag de seamă că dumneata nu ești pirat. Dă-mi ceva
de mîncare. Sînt mort de foame.

Doctorul îi întinse pîine și brînză. Omul mîncă totul,
pînă la cea din urmă fărîmitură, și se sculă în picioare.

— Cum ai ajuns aici? întrebă doctorul.

— M-au aruncat pirații cei răi, oameni cruzi și sîngeroși.
M-au lăsat să mor de foame și de sete. Mi-au luat feciorașul
drag și l-au dus nu se știe unde. Nu știți cumva unde-o
fi feciorul meu?

— Cum îl cheamă pe feciorul dumitale? întrebă doctorul.

— Penta, răspunse pescarul.

— Vino cu mine, zise doctorul, ajutîndu-l pe pescar să
iasă din groapă.

Cîinele Avva o luă înainte.

De pe corabie, Penta îl văzu pe tatăl său venind spre
el și-i ieși în întîmpinare, strigînd:

— L-au găsit! L-au găsit! Ura!

Cu toții rîseră bucuroși și bătură din palme cîntînd:

— Cînte ție, brava,
Viteazule Avva!

Numai Groh-Groh stătea deoparte trist și ofta.

— Iartă-mă Avva, că am rîs de tine și te-am făcut lăudăros, zise el.

— Bine, te iert, răspunse Avva. Dar dacă o să mai rîzi vreodată de mine, o să te mușc de coadă.

Doctorul îi duse pe pescar și pe fiul lui acasă, în satul lor.

Cînd corabia se apropie de țărm, doctorul zări pe mal o femeie. Era mama lui Penta, pescărița. Douăzeci de zile și douăzeci de nopți a stat pe țărm, privind departe, în largul mării, doar-doar i-o vedea pe băiatul și pe bărbatul ei întorcîndu-se acasă.

Zărindu-l pe Penta, se repezi la el și începu să-l sărute.

Îl sărută pe Penta, îl sărută pe pescarul cel roșcovan, îl sărută pe doctor și îi era atît de recunoscătoare lui Avva, încît vru să-l sărute și pe el.

Avva însă o zbughi într-un tufiș, mîrîind supărat:

— Ce prostie! nu pot să sufăr cînd cineva mă sărută! Dacă ține cu tot dinadinsul, n-are decît să-l pupe pe Groh-Groh.

Dar Avva numai se prefăcea că e supărat. De fapt și el era fericit.

Seara, doctorul zise:

— Acum rămîneți cu bine! E timpul să plecăm acasă!

— Ba nu, strigă pescărița, trebuie să mai rămîneți, sînteți oaspeții noștri! O să prindem pește, o să coacem plăcinte și lui Tragempinge o să-i dăm turtă dulce.

— Eu aș mai rămîne bucuros încă o zi, spuse Tragempinge, zîbind cu amîndouă gurile deodată.

— Și eu! strigă Kika.

— Și eu! îi ținu isonul Bumba.

— Foarte bine! zise doctorul. Atunci rămîn și eu cu ei, să vă fim oaspeți.

Și porni cu toate animalele sale în ospetie la pescar și la pescăriță.

